

Arrest

nr. 63 856 van 27 juni 2011
in de zaken RvV X en X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X “voor wie als voogd optreedt de heer X”, en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekende partij, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn en geboren is op 22 augustus 1993 te Tarnovo in Bulgarije, komt volgens haar verklaring op 2 februari 2009 het Rijk binnen. Zij is in het bezit van een geldige identiteitskaart.

Tweede verzoekende partij, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn en geboren is op 7 november 1983, is de partner van de eerste verzoekende partij. De verzoekende partijen zijn niet gehuwd.

Op 25 september 2009 meldt de eerste verzoekende partij zich aan te Gent. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 3ter.

Op 12 maart 2010 meldt de eerste verzoekende partij zich aan te Gent. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 3ter.

Op 6 april 2010 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de burgemeester van Gent om een bijlage 38 af te geven en de bijlage 3ter in te trekken.

Op 29 juli 2010 wordt een bevel tot terugbrenging onder vorm van een bijlage 38 gegeven aan de tweede verzoekende partij. Op 17 augustus 2010 besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel te verlengen tot 17 november 2010. Deze verlenging werd voorzien omwille van een te verwachten bevalling op 17 september 2010. Het bevel tot terugbrenging wordt ter kennis gegeven aan de tweede verzoekende partij.

De eerste verzoekende partij dient op 12 oktober 2010 een aanvraag van een verklaring tot inschrijving in, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (bijlage 19).

Zij maakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende documenten over: een arbeidsovereenkomst op naam van A.S., zijnde de moeder van de partner van de eerste verzoekende partij en haar loonfiches.

Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wat de eerste verzoekende partij betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 12.10.2010 door S., M. M. (...) geboren te V.Tarnovo, op (in) 22.08.1993 van Bulgaarse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Overeenkomstig Art. 372 + art 388 (BW) is betrokkene, als minderjarige, juridisch onbekwaam en afhankelijk. Een minderjarige kan geen administratieve handelingen stellen zoals bijvoorbeeld in eigen hoofde een aanvraag van verklaring tot inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen doen.

Een minderjarige dient door haar ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan te worden. In het belang van het kind en ter bescherming van haar rechten dient het vergezeld te zijn en te verblijven bij haar wettelijk vertegenwoordiger: ouder(s) of voogd.

Betrokkene is niet vergezeld van de ouders. De ouders van de minderjarige wonen en leven in Bulgarije en oefenen de ouderlijke macht uit. In het dossier bevindt zich geen enkel document waaruit blijkt dat het hoederecht of de (pleeg)voogdij toevertrouwd is aan een in België gedomicilieerde partner, zijn moeder of een andere derde overeenkomstig de bepalingen van het BW dienaangaande (zie art. 392 of 475ter BW).

De aanvraag tot verklaring van inschrijving werd ondertekend door betrokkene zelf, derhalve is ze onontvankelijk. Gezien er in België evenmin een wettelijk vertegenwoordiger blijkt aangesteld, kan de aanvraag onmogelijk rechtsgeldig gebeuren en dringt de terugbrenging van het kind zich op.”

Aan de tweede verzoekende partij wordt op 9 maart 2011 een bevel tot terugbrenging van de eerste (bijlage 38) verzoekende partij gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan M. R. (...) (partner van betrokkene)

geboren te Gabrovo, op (in) 07.11.1983

van Bulgaarse nationaliteit

verblijvende (...),

bevel gegeven aan de genaamde S., M. M. (...),

geboren te V.Tarnovo, op 22.08.1993,
van Bulgaarse nationaliteit,
verblijvende(...),
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.
REDEDEN VAN MAATREGEL:
— Zie voorzijde —.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker op 8 april 2011 bij afzonderlijk verzoekschrift (rolnummer 69 555) een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen beide bestreden beslissingen en op 8 april 2010 (rolnummer 69 531) een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien de tweede bestreden beslissing in beide zaken dezelfde is, worden de zaken gevoegd. Ter terechtzitting worden hieromtrent geen opmerkingen geuit.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de zaak gekend onder het nummer 68 555 treedt tweede verzoeker in eigen naam op.

3.1.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens het ontbreken van een belang in hoofde van verzoeker, die niet de voogd is van S.M. Zij merkt op dat verzoeker niet het voorwerp is van de bestreden beslissing en geen direct belang aantoonst.

3.1.3. In het verzoekschrift zet verzoeker zijn belang niet uiteen.

3.1.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting wijst de Raad er ambtshalve op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 juli 2010 een bevel tot terugbrenging met verlenging tot 17 november 2011 betreffende zijn partner S.M. ontving, gebaseerd op de toepassing van artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit bevel tot terugbrenging is niet het voorwerp van enige procedure en is uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel tot terugbrenging kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746). Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekende partijen zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Het beroep tot nietigverklaring van verzoeker gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

3.2. In de zaak gekend onder nummer 69 531 treedt verzoeker op “als voogd” van eerste verzoekende partij.

3.2.1. De verwerende partij werpt terecht de exceptie van onontvankelijkheid op. Noch uit het administratief dossier, noch uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken blijkt dat tweede verzoekende partij werd aangesteld als voogd van de eerste verzoekende partij. Voorts kan het voogdijschap niet ontstaan uit een beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, ongeacht de bewoording hiervan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is hiertoe niet bevoegd. Evenmin blijkt dat verzoekers met elkaar gehuwd zijn.

Derhalve is het beroep, in zoverre het is ingesteld door tweede verzoeker in de hoedanigheid van voogd van de eerste verzoekende partij, onontvankelijk.

3.3. In de zaak gekend onder het nummer 68 531 treedt eerste verzoekende partij op in eigen naam terwijl zij is geboren op 22 augustus 1993 en op het ogenblik van het instellen van haar beroep minderjarige is.

Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Omdat beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beslissingen zijn die persoonlijke rechten aanbelangen, kan het annulatieberoep ingesteld door een minderjarige onvankelijk zijn (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr.106.508). In casu bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door de eerste verzoekende partij betrekking heeft op rechten die aan haar persoon zijn verbonden. De minderjarige heeft thans de leeftijd van 17 jaar en is zelf moeder van een kind. Gezien de leeftijd van de eerste verzoekende partij ten tijde van het instellen van haar beroep, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de eerste verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen.

3.4. Gelet op wat voorafgaat zal het verder onderzoek van de zaken zich derhalve beperken tot het beroep ingediend door de eerste verzoekende partij gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep ingediend door de eerste verzoekende partij

4.1 In een enig middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van de artikelen 372 BW en 388 BW, van de motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“4.1.

De verzoekende partij kan het niet eens zijn met het gegeven dat er geen verblijf kan aangevraagd worden omwille van het feit dat de meerderjarigheid niet bereikt is.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient consequent te zijn.

Als de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat mevr. S. (...) als minderjarige geen (rechts)handelingen kan stellen, en enkel de ouders van de betrokkene dit kunnen doen, dan dient de bestreden beslissing van

terugbrenging ook aan de ouders te worden betekend.

Evenwel heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing aan de partner afgegeven, zijnde dhr. M. (...).

IV. Middelen tot vernietiging

Hiermee erkent de Dienst Vreemdelingenzaken (on)rechtstreeks het statuut van voogd dat aan dhr. M. (...) kleeft.

4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig anders beweren.

Als dhr. M. (...) niet erkend wordt als voogd, kan er ook GEEN bevel tot terugbrenging aan hem betekend worden.

Als aan dhr. M. (...) wel een bevel tot terugbrenging wordt betekend, impliceert dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem wel als voogd beschouwt.

In dat geval is het merkwaardig dat de verblijfsaanvraag van mevr. S. (...) die gezamenlijk met dhr. M. (...) werd ingediend dan toch wordt afgewezen.

Mevr. S. (...) kan dan immers doordat zij bijgestaan is door haar voogd dhr. M. (...) wel degelijk een aanvraag tot verblijf indienen.

Een andere mogelijkheid tot interpretatie is er niet omdat niet begeleide minderjarigen die EU-burger zijn geen voogd kunnen toegewezen krijgen via het Ministerie van Justitie, meer bepaald via de Dienst Voogdij.

Het zou inderdaad gerechtvaardigd zijn om dhr. M. (...) wel als voogd te beschouwen aangezien de ouders van mevr. S. (...) niet in België aanwezig zijn.

Tevens hebben mevr. S. (...) en dhr. M. (...) reeds een kind samen en is zij opnieuw zwanger.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan evenwel niet gevolgd worden in de redenering dat de aanvraag niet door haar en haar partner kon aangevraagd worden.

Mevr. S. (...) kon dit immers met de bijstand van haar voogd dhr. M. (...) wel doen.

4.5.

Zelfs als de Dienst Vreemdelingenzaken zou kunnen hard maken dat de aanvraag terecht geweigerd is op basis

van de minderjarigheid van mevr. S. (...) omdat zij - beweerdelijk - niet de bijstand had van een voogd — quod non, aangezien dhr. M. (...) de aanvraag mede ondersteunde -, dan kan waargenomen dat conform de art. 478 e.v. B.W. mevr. S. (...) met toestemming van haar voogd, de Procureur des Konings zelfs op eigen initiatief kan verzoeken om ontvoogd te worden zodat zij zelfstandig een aanvraag kan indienen.

- Evenwel is het duidelijk dat dhr. M. (...) wel degelijk als voogd mede de aanvraag deed.

- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft immers een bevel tot terugbrenging aan hem betekend, zodat niet kan beweerd worden dat hij niet mede de aanvraag onderschreef.

4.6.

Gezien het voorgaande dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van art. 372 en 388BW.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verwerende partij zal dan ook enkel repliceren op de voorgehouden schendingen in zoverre deze door de verzoekende partij worden toegelicht.

Zo is verzoekster de mening toegedaan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet consequent heeft gehandeld. Er werd immers geoordeeld dat verzoekster als minderjarige geen verklaring van inschrijving kan doen, gezien zij niet bijgestaan wordt door haar ouders of een voogd, terwijl er een bevel tot terugbrenging werd afgegeven aan haar partner. Door de afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoekster haar partners erkent de DVZ volgens verzoekster dat haar partner haar voogd is. Verzoekster meent immers dat geen bevel tot terugbrenging aan haar partner kan worden afgegeven als hij niet erkend wordt als voogd.

De verwerende partij laat gelden dat de beschouwingen van verzoekster in feite en in rechte falen.

In casu heeft verzoekster op 12.10.2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 08.03.2011 evenwel geoordeeld dat:

“Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Overeenkomstig Art. 372 + art 388 (BW) is betrokkene, als minderjarige, juridisch onbekwaam en afhankelijk. Een minderjarige kan geen administratieve handelingen stellen zoals bijvoorbeeld in eigen hoofde een aanvraag van verklaring tot inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen doen. Een minderjarige dient door haar ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan te worden. In

het belang van het kind en ter bescherming van haar rechten dient het vergezeld te zijn en te verblijven bij haar wettelijk vertegenwoordiger: ouder(s) of voogd.

Betrokkene is niet vergezeld van de ouders. De ouders van de minderjarige wonen en leven in Bulgarije en oefenen de ouderlijke macht uit. In het dossier bevindt zich geen enkel document waaruit blijkt dat het hoederecht of de (pleeg)voogdij toevertrouwd is aan een in België gedomicilieerde partner, zijn moeder of een andere derde overeenkomstig de bepalingen van het BW dienaangaande (zie art. 392 of 475ter BW).

De aanvraag tot verklaring van inschrijving werd ondertekend door betrokkene zelf derhalve is ze onontvankelijk. Gezien er in België evenmin een wettelijk vertegenwoordiger blijkt aangesteld, kan de aanvraag onmogelijk rechtsgeldig gebeuren en dringt de terugbrenging van het kind zich op.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster niet ontkent dat zij minderjarig is en dat zij bij gevolg geen administratieve handelingen kan stellen zoals een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zonder vergezeld te zijn van haar wettelijk vertegenwoordiger, m.n. haar ouder(s) of voogd.

Verzoekster houdt evenwel voor dat zij wel bijgestaan werd door haar wettelijk vertegenwoordiger, m.n. door haar partner die beschouwd dient te worden als haar voogd.

Dienaangaande merkt de verwerende partij vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster haar partner haar vergezeld bij het indienen van de aanvraag van de verklaring van inschrijving. Deze aanvraag maakt immers geen melding van de bijstand van een vertegenwoordiger en werd ook enkel door verzoekster ondertekend.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan uit het feit dat het bevel tot terugbrenging aan verzoekster haar partner werd gericht geenszins worden afgeleid dat hij mede de aanvraag onderschreef.

Verzoekster haar beschouwingen zijn dan ook niet ernstig.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekster haar partner geenszins haar voogd is. Zulks wordt overigens door de partner van verzoeker zelf erkend in het verzoekschrift dat hij heeft neergelegd in de procedure gericht tegen het bevel tot terugbrenging gekend onder het rolnummer 69.555. In die procedure wordt immers uitdrukkelijk voorgehouden dat verzoekster haar partner de voogdij over verzoekster uitoefent.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is verzoekster niet vergezeld van haar ouders. De ouders van de minderjarige wonen en leven in Bulgarije en oefenen de ouderlijke macht uit.

In het dossier bevindt zich geen enkel document waaruit blijkt dat het hoederecht of de (pleeg)voogdij toevertrouwd is aan een in België gedomicilieerde partner, zijn moeder of een andere derde overeenkomstig de bepalingen van het BW dienaangaande (zie art. 392 of 475ter BW).

De kringredenering van verzoekster als dient haar partner als voogd te worden beschouwd, gezien het bevel tot terugbrenging aan hem werd gegeven kan niet worden aangenomen.

Uiteraard kan men niet zomaar als voogd 'beschouwd worden'. De (pleeg)voogdij wordt immers uitdrukkelijk geregeld in het Burgerlijk Wetboek.

Geheel conform artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981 mocht geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven verzoekster, vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is. Dat bevel om het grondgebied te verlaten werd vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij geheel ongestaafd voorhoudt dat de beslissing tot terugbrenging aan haar ouders diende te worden betekend.

In casu kon het bevel tot terugbrenging logischerwijs niet aan de ouders van verzoekster worden afgeleverd, gezien — zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing en uitdrukkelijk wordt vermeld door verzoekster — verzoekster haar ouders in Bulgarije verblijven.

Bij gebreke aan wettelijke vertegenwoordiger van verzoekster in België werd het bevel tot terugbrenging terecht gericht aan een meerderjarige vreemdeling of Belg die te goeder trouw instaat voor begeleiding van minderjarige vreemdeling die illegaal in België verblijft, zoals in casu verzoekster haar partner.

Dat het bevel tot terugbrenging aan verzoekster haar partner werd gericht, maakt aldus geenszins dat verzoekster haar partner als voogd kan worden beschouwd.

Terwijl tot slot nog dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekster overeenkomstig artikel 478 e.v. BW de ontvoogding kan vragen, niet wegneemt dat zij op het ogenblik van haar aanvraag geenszins ontvoogd was, te meer nu zij zelf helemaal geen voogd heeft!

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, is de verwerende partij de mening toegedaan dat het enig middel niet kan worden aangenomen."

4.2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In de mate dat de eerste verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In essentie stelt de eerste verzoekende partij dat de Dienst Vreemdelingenzaken door een bevel tot terugbrenging af te geven aan de tweede verzoekende partij impliciet het statuut van voogd van de tweede verzoekende partij erkent. Zo niet kon evenmin een bevel tot terugbrenging aan de tweede verzoekende partij worden afgegeven.

De Raad verwijst naar wat voorafgaat. Zo wellicht geen bevel tot terugbrenging aan de tweede verzoekende partij mocht afgegeven worden, is dit een herhaald bevel, dat voordien niet werd aangevochten zodat geen belang wordt getoond bij deze grief.

Indien de eerste verzoekende partij meent dat de tweede verzoekende partij voogd dient te zijn over haar, dient zij, hetzij derden de nodige stappen te ondernemen om de tweede verzoekende partij als voogd aan te duiden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij of de tweede verzoekende partij een vraag tot voogdijschap hebben ingediend. Zoals het verzoekschrift stelt, belet niets de eerste verzoekende partij zich te wenden tot de procureur des Konings en/of de rechtbanken om een vraag tot voogdijschap in te dienen, hetzij een ontvoogding aan te vragen.

Derhalve kan er niet vanuit gegaan worden dat de tweede verzoekende partij beschouwd kan worden als zijnde voogd en is de grief dat de eerste verzoekende partij werd bijgestaan door de tweede verzoekende partij in diens hoedanigheid van voogd onjuist. Bovendien toont de eerste verzoekende partij evenmin aan dat zij vergezeld was van de tweede verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag terwijl de aanvraag enkel de handtekening bevat van de eerste verzoekende partij zodat haar grief feitelijke grondslag mist.

Derhalve dient de Raad te besluiten dat de eerste verzoekende partij nalaat argumenten aan te reiken die aantonen dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Waar de eerste verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 372 BW, dat bepaalt dat een kind onder het gezag van zijn ouders blijft tot aan zijn meerderjarigheid of zijn ontvoogding, wijst de Raad opnieuw op het gegeven dat niet wordt aangetoond dat tweede verzoekende partij de voogd is van de eerste verzoekende partij, noch dat zij ontvoogd of meerderjarig is. Zoals de verwerende partij opmerkt kan uit het betoog van de eerste verzoekende partij niet afgeleid worden op welke (andere) wijze zij de door haar aangehaalde bepaling geschonden acht. Evenmin weerlegt de eerste verzoekende partij de vaststelling dat zij nog geen achttien jaren is zodat zij niet aantoonbaar dat artikel 388 BW, dat bepaalt dat een minderjarige de persoon is die nog niet de volle leeftijd van achttien jaren heeft bereikt, geschonden is.

Evenmin toont de eerste verzoekende partij aan uit welke bepaling zou kunnen blijken dat zij als niet ontvoogde minderjarige die niet vergezeld is van haar ouders of ouder een aanvraag van verklaring tot inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan doen.

Het middel, in de mate dat het al ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 69 531 en 69 555 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN